

Op een avond, dat Phil terug kwam van muziekles, werd ze verrast door de ongewone toestand der huiskamer. De gordijnen waren dichtgetrokken, op de piano brandde de kelklamp en op de tafel in 't midden de groote schemerlamp. Ma zat in 't crapaudje op 't gevoel af te haken en op den grond, voorover, lagen Greet, Hermien Talden, Ru en Victor, Hermien's broer, eendrachtelijk om den haard.

„Dag Ma, daåg”, zei Phil tegen 't gezelschap. „Zoo Flip, kom je er ook bij?” en joviaal schoof Ru een plaatsje op, waardoor hij bovenop Greet te land kwam.

„Zeg Ru, ben je niet wijs, ga weg asjeblijf”, zei Greet, hem luidruchtig wegduwend.

„Nee, ik zit al”, ontweek Phil, en ging op de sofa naast den haard zitten.

„Jonkvrouw, mag mijn hoofd in uwen schoot rusten?” citeerde Ru theatraal, terwijl hij naar de sofa schoof en zijn hoofd op Phil's knie deponeerde.

Victor floot Schubert's Mondnacht en Hermien zong neuriënd „Leis rudern hier, mein Gondolier”... en ze staarden allen in 't vlammenspel van den haard... waarin soms de houtblokken even knapten en dan heller opvlamden...

Phil voelde zich weer in den toovercirkel waarin ze zich niet verroeren durfde. Ru's hoofd lag zoo vreemd dichtbij en zoo zwaar op haar knieën; opeens wendde hij 't half om: „Phil!”

„Ja, wat is er?” ze fluisterde, zonder te weten waarom.

„Er zit iets in je oogen”. Phil wreef werktuigelijk erover, vragend: „Wat dan?”

„Iets liefs!” Zacht lachte Ru.

„Flauwerd”. Maar Phil werd niet boos. Ze schudde haar hoofdje, al lachend. Een krul viel over haar schouder, op Ru's gezicht, hij greep hem en trok aan dien krul haar hoofd naar beneden, haar vlak in de oogen ziend: „'t Is wáár”, fluisterde hij.

„Phil, steek jij 't gaskomfoor eens aan, dan kunnen we thee gaan zetten”, klonk Ma's stem opeens. Weg was de betoovering.

Maar den heelen avond, ook later toen ze allemaal om de tafel zaten en, als kinderen joelend, een spelletje „dierengeluiden” met de kaarten deden, bleef het vreemde heerlijke gevoel, dat Ru zoo lief tegen haar was. En toen ze in bed lag, moest ze aldoor weer denken, hoe hij dat gezegd had, en haar hoofd naar zich toegetrokken... Ru was steeds liever voor haar geworden en ze hoefde nu niet meer boos tegen hem te doen, want Greet had zelf al lang vrede met Ru gesloten. Hij ging haar wel eens uit college halen, want nu zijn soldaatje spelen gedaan was, lanterfantte hij den heelen dag maar zoo wat rond, en was meer bij hen dan bij hem thuis. Zijn moeder, tante Toos, vond 't maar half aardig, had ze eens tegen Ma gezegd. Phil begreep best, dat Ru 't bij hem thuis niet prettig vond en liever bij hen was: tante Toos was nu bijna 't akeligste mensch dat ze kende, ná Mie, de algebra-leerares. Ru leek niets op zijn moeder. Ru was een schát. Greet vond 't ook! Ja, Phil wist 't zeker! Laatst had ze 't gezegd en toen was Greet hard gaan lachen. „Vind jij hem soms niet aardig?” had Phil gevraagd. En toen had Greet nog meer gelachen, maar niets geantwoord. Maar Phil begreep best, dat ze al lang niet meer boos was. En ze hoefde nu ook niet meer naar den Haag of andere uitstapjes, want 't was toch uit met Freddy. Phil vond 't een rust!

Onverwacht kwam een stoernis in het alle-dag leven. Ru had influenza en kwam 14 dagen lang niet bij hen. Nu pas voelden ze allen, hoezeer ze aan Ru's bezoeken gewend waren. Alles was vreemd en leeg. De huiskamer was 's avonds ongezellig zonder Ru's sigaret, zonder zijn fluitje, zonder zijn vroolijke stem. Greet zat lusteloos over haar boeken te staren. Phil wist geen raad met haar natuurkunde-repetitie, ze hadden de valwetten en 't was haar een duistere afgrond! En ook Ma voelde iets van de malaise, toen ze naar de twee afgeloopen gezichten keek aan weerszij van de tafel.